

vačec. Za naklonjenost Kovačeve sta se potegovala Anton Horvat, oženjeni 28 letni posestnik iz Podvincev, in Josip Rojs. Dne 14. marca sta popivala oba tekmeča v omenjeni krčmi. Horvat in njegov pomagač Simon Bezjak iz Kicarja sta uprizorila prepir in sta zvalila Rojsa, da je šel v spalnico pogledat, kaj se tamkač godi. Kakor hitro je stopil Rojs v spalno sobo, ga je lopnil Horvat z gaojnimi vilami po glavi. Bezjak ga je pa zabodel s kuhinjskim nožem v srce. Rojs se je zgrudil na mestu mrtev. Dne 3. novembra je obsodilo

mariborsko sodišče Horvata na deset let, Bezjaka pa na deset let in en mesec robije. Obsojena, ker sta ukradla za 4000 din vina, žganja in sadjevca. Pred malim kazenskim senatom v Mariboru sta dajala odgovor: 23 letni mlinarski pomočnik Rudolf Stajniko in 55 letni delavec Tomaž Zorjan. Omenjena sta izvršila letos februarja v okolici Ljutomera pet vlomov v kleti, iz katerih sta odnesla za 4000 din vina, žganja in sadjevca. Stajniko je dobil dve leti strogega zapora, Zorjan pa štiri leta robije.

DRUŠTVENE VESTI

Občni zbor Prosветne zveze v Mariboru — polovična vožnja!

Udeleženci občnega zbora Prosветne zveze v Mariboru naj kupijo na odhodni železniški postaji celo vozno karto do Maribora ter obrazec »K 13«, vozne karte pri dohodu ne smejo oddati, ker bo veljala za brezplačni povratek, ko dobijo na obrazec »K 13« potrdilo Prosветne zveze, da so se občnega zbora res udeležili. Polovična vožnja velja za vse vlake razen ekspresnih. — Odbor Prosветne zveze v Mariboru.

Katoliško prosvetno društvo pri Sv. Ani v Sl. goricah ponovi na Martinovo nedeljo 14. novembra popoldne po večernicah v Katoliškem prosvetnem domu krasno zgodovinsko igro »Turški križ«. Prijatelji poštene zabave od blizu in daleč vljudno vabljeni!

Sv. Benedikt v Slov. goricah. Po krajšem presledku so igralci našega prosvetnega društva zopet pokazali, kaj zmorejo na odru. V nedeljo, dne 31. oktobra so nas povedli z igro »Grobovic« v posebno razpoloženje jeseni, časa okoli Vseh svetnikov in Vernih duš. Jesen je čas nasprotij v naravi. Priroda sicer umira, a zdi se, da je ravno v tem svojem umiranju najlepša, ko se ob svoji smrti odene v vso pestrost jesenskih barv. Tudi v igri »Grobovic« umira mlada mati, gospodinja pri hiši, njena smrt je sicer tragična, a ima nekaj lepega na sebi — ona umira kot po-

roštvo, da se bo krivica, ki se drži hiše že desetletja, popravila. Šele preko njenega groba si podajo roke in pride do sprave. Dvoje nam igra predoči: Premoženje, posebno krivično, ne pri- nesreče, ampak resna, ne slepa, izbira življenjskega druga, in drugo misel, krivica, ki se

Odprta noč in dan so groba vrata.

Sv. Barbara pri Mariboru. Na dan Vseh svetnikov opoldne so tužno zapeli zvonovi ter naznanili, da je umrl Tomaž Dvoršak, posestnik v žikarčah. Bil je mož poštenjak, kakršnih je danes malo, ter izredno milega in dobrega srca. V njegovo hišo so zahajale le dobre knjige in časopisi, med katerimi je vsa leta zavzemal prvo mesto »Slov. gospodar«. Ko so bile še male občine, je bil osem let občinski odbornik in svetovalec. Bil je tudi od početka član Apostolatstva, mož ter je z lepim zgledom pristopal vsako prvo nedeljo k mizi Gospodovi. Velika množica ga je spremljala k zadnjemu počitku in nobeno oko ni bilo suho, ko se je preč. g. župnik ob odprtem grobu poslovil od njega. Na sedmini se je nabralo za novo bogoslovje 113 din. Mir in pokoj njegovi duši, njegovim domačim pa naše so- žalje!

Velika Nedelja. V sredo 3. novembra so na tukajšnjem pokopališču položili k večnemu počitku nadvse zaslužnega moža, od vseh spoštova-

KNJIGE ZA ZIMSKE VEČERE

Zahtevajte seznam naše založbe, dobite ga brezplačno! Tam si lahko izberete knjige vseh vrst, zabavne in poučne! Pišite Tiskarni sv. Cirila v Mariboru ali v Ptuj!

drži hiše, mora biti popravljena. Predstava te resne igre je pokazala, da imajo naši ljudje smisel za te vrste iger.

Poljčane. V nedeljo 14. novembra ob pol štirih priredi Prosvetno društvo lepo veseligo: »Kdor se poslednji smeje.« Za Martinovo nedeljo, ki je dan veselja kljub težkim časom, bo to primerno razvedrilo. Igra, ki v naši bližini še ni bila igrana, je polna dobrih šal in veselega smeha. Prijatelje dobre zabave — domačine in sosede — vabimo!

nega Matija Kocipra iz Stanovna, da se je za vedno ustavil pri Veliki Nedelji, kamor je hodil nedeljo za nedeljo, v vsakem vremenu in času poldrugo uro daleč častit svojega Boga. Njegovo življenje je bilo skozi 53 let ena sama težka križeva pot slovenskega moža od rojstva do smrti, da ga je kremenila in klesala njegov značaj, da je bil v svoji nedopovedljivi dobroti in plemenitosti velik mož. — Že leta 1916 ga je za tostransko življenje zapustila žena v skrbi za otroke, ki jih je oskrboval z mučeniško marljivostjo in jim dajal rasti s svojo ljubeznijo, da je danes sin Peter šolski upravitelj pri Svetinjah. Vanček pa občinski tajnik svetinjske občine in vsem lebdil pred očmi spomin na ranjkega ateka, da hodijo po njegovi poti, ki je bila pot zavednega slovenskega moža tudi takrat, ko so bile preizkušnje najtežje. — Ranjki je bil ustanovni član velikonedeljske posojilnice in hranilnice in njen odbornik od ustanovitve 1909, dolgoletni župan bivše občine Runeč, nato podpredsednik in

razne jedke kisline težkega, prašnega in mastnega ozračja, je plačala Anglija 60.000.000 šterlingov v zadnjih 25 letih. Zato so se sedaj začele oblasti boriti z vso silo za pametno porabo kuriva, za pravilno odvajanje raznih kemičnih proizvodov, ki se nahajajo v sirovem premogu in se pri zgorevanju oprasčajo ter zastrupljajo zrak, za nekako sejanje dima, da ves prah in saje ostanejo na mestu in se ne dvigajo v zrak. V Londonu, kjer imajo ogromno število tovarn in še več zasebnih poslopij, v katerih se tudi kuri, je megla vedno najgostejša in najbolj črna. Vsak dan razsejejo londonski dimniki 2000 ton sajastega prahu nad mestom.

spomnil Rozike in njenega zavoja, pripoveduje materi in sestri, kako jo je vozil.

Anica je odložila šivanje. Zopet Rozika in Tine! Toda Tine ni bil prav nič vesel, ko je zagledal Roziko; tako pripoveduje Ožbolt. Da... Aničin nežni obraz je počasi zardeval in se nabrekli od jeze.

»To je gotovo res,« se je razvnela, »ko bi ga Rozika dobila, bi se mi smilil. Ta ima tak lažniv pogled in ti ne more prav v oči pogledati... Tine pa je tako dobra duša; samo ljudje so ga tako skazili.«

To je rekla tisti trenutek, ko je šel Tine pod oknom. Ko je začul svoje ime, je obstal kakor vkopan. Prejšnje veselje ga je zopet toplo objelo in pol minute pozneje je potrkal na duri, ravno prav še, da Anici ni bilo treba odgovoriti, ko jo je mati vprašala:

»No, odkod pa ti to tako dobro veš, da je Tine dobra duša?«

IV.

Tako ne more dalje!

Rozika čuti, da ne more več čakati. Teden je minul, drugi gre že h kraju. Ko se gleda v ogledalu, vidi obraz z upadlimi očmi, okoli ust pa dve zgubani brazdi. Spati ne more, jesti ne more, samo čakanje jo je. Zlato, zlato! Kakor vročična bolezen je misel na zlato, kri ji pije, mozeg ji sesa. Da bi ga ne našla, tega niti pomisli ne, tako je vsa obsedena od pohlepa.

Ali Tine — kaj počne ta? Ne gane se, ne pride ne, niti glasu ni od njega.

Ko začuje ponoči strele z nove ceste, plane pokonci in prisluhne, ali ni to morda že gori pri kapelici.

Oh, Tine!

Svojega upanja se oklepa kakor človek, ki se utaplja, za vrbovo šibico.

Ker je mislila, da ne more vzdržati, je bila zadnjo nedeljo na Bistrici pri maši. Po opravi je šla čisto počasi mimo Gradišča, ker si je dejala, da jo bo došel Tine in da se bo pomenila z njim.

Tine je res prišel, toda z njim so bili Ožbolt in njegova mati in Anica. Prijazno je pozdravil: »Dobro jutro, Rozika!« — in vsi štirje so šli mimo nje.

Anica... vendarle Anica... vse skup ji nič ni pomagalo, si je mislila Rozika, ko je šla proti domu. Prvič je videla Tineta, da se je od srca smejal. Oh, kako bi to Anico! Zdrobila bi jo s pestmi!

Vrnila se je domov, ker si ni upala k Tinetu na dom.

(Dalje prihodnjič)

Vse šolske potrebščine
dobite najceneje in najboljše v prodajalnah
Tiskarne sv. Cirila v Mariboru in Ptuj!

predsednik združene občine Svetinje, po volitvah pa odbornik iste občine. Njegovo delovanje za blagor občine bo ostalo za vse čase neizbrisano zapisano v zgodovino ormoškega okraja, šola na Runču pa mu ostane za vselej velika dolžnica kot predsedniku krajevnega šolskega odbora, saj jo je uredil in popravil tako, da ustreza vsem potrebam in zahtevam. Huda pljučnica je neusmiljeno v nekaj dneh vse končala. — Pogreb je vodil ob asistenci gg. dekana Fr. Bratuška, statomašnika J. Krajnc, križniškega upravitelja St. Lekšana in brata fr. Mohorja brat dr. Janez Ev. Kociper, profesor iz Maribora. Poleg potrtih sorodnikov so spremljali krsto dragega pokojnika najmanjši njegovi dolžniki, šolski otroci iz Runča z učiteljskim zborom, občinski odbor občine Svetinje z županom Pučkom na čelu, odbor velikonedeljske posojilnice in hranilnice ter nešteto otrok, ki mu je vsemu bil velik dobrotnik. Na grobu je v tožni besedi risal njegove zasluge in utrjeval njegov spomin šolski upravitelj iz Runča, g. Rado Bitenc. Za pokojnikom ne žaluje samo številno sorodstvo, ampak nešteto otrok, ki jih je vzredil v svoji hiši in jim bil najboljši varuh in oče, vsi oni brezdomci, ki so našli v Kociprov hiši toplo domačijo, vsi berači in vsi oni, ki so potrebovali v kateremkoli pogledu njegove pomoči, ki jo je nudil vsakomur brez razlike. Njegov spomin ostane, Bog pa mu bodi za njegovo dobroto in plemenitost plačnik mesto nas vseh, ki mu ne bomo mogli povrniti nikoli, razen da prosimo Tvoje dobrote za njega!

Mirovni dan.

Leta svetovnega klanja se odmikajo, med nami dorašča rod, ki ne pozna strahot vojne vihre, narodi se mrzlično oborožujejo in vsak hip vzplamti na kakem delu zemeljske oble vojni požar. Strah in trepet prešinjata ljudstva, vse se boji strahot, ki jih prinaša moderna vojna. Zato je potrebno, da se narodi vedno bolj zavedajo potrebe mirnega sožitja. Na to nas prav posebno opozarja 11. november, ko po vsem svetu praznujejo mirovni dan. Saj je 11. novembra pred 19 leti končala najstrašnejša izmed vojn, v katero je bilo zapleteno skoro vse človeštvo na zemlji.

Za velikimi narodi ne moremo zastajati tudi Slovenci. Potrebno je, da dostojno proslavimo mirovni dan in okrepimo mirovno zamisel. Ta dan se bomo posebno spomnili slovenskih žrtev svetovne vojne, naših umrlih mož in fantov, ki so dali najdražje — svoje življenje za našo svobodo. Njim v čast bomo postavili na Brezjah spomenik — grob neznanega slovenskega vojaka. Ker naj bo spomenik neznanemu slovenskemu vojaku tudi simbol miru, bo Zveza bojnikov v nedeljo 14. novembra, na mirovno nedeljo, po vsej Sloveniji zbirala prispevke za spomenik neznanemu slovenskemu vojaku, prirejala se bodo predavanja o miru, mirovne akademije, mirovne igre in druge prireditve, ki naj poglobijo med nami mirovno misel in poživijo zavest skupnosti med narodi.

Zbiranje prispevkov za grob neznanega vojaka bo izvedla Zveza bojnikov.

V Rusiji štrikajo brezbožniki.

Veliki ruski list »Segodnja« v Rigi poroča dne 10. septembra to-le:

V Leningradu se po ukazu strankinih (komunističnih) organizacij vrši preiska-

žolčnih kamenih in zlatenci urejuje naravna

FRANZ - JOSEFOVA

grenčica

prebavo in pospešuje iztrebljenje črevesja. Klinične izkušnje potrjujejo, da domača pitna kura (zdravljenje) dobro učinkuje, ako popijemo

FRANZ - JOSEFOVO

vodo

zmešano z malo tople vode, zjutraj na prazen želodec.

Ogl. reg. S. br. 15485/35.

va o članih zveze borbenih brezbožnikov. Večina se je odločno odpovedala temu, da bi širila protiversko gonjo. Kakor piše sovjetski list »Trud«, so se v tovarni »Krasnij viboržec« izmed 20 prejšnjih brezbožnikov samo štirje odločili, da ostanejo člani brezbožne zveze pod vodstvom Jaroslavskega, a 16 jih je izjavilo, da se za brezboštvo ne morejo več brigati.

Preiskovalci so obrnili posebno pozornost na delovanje namestnika predsednika delavskega odbora Sjakova. Sjakov se smatra za učenega brezbožnika, saj je dovršil tečaj na protiverskem vseučilišču. Njegova sestra pa je verskega mišljenja. Na vprašanje preiskovalcev, zakaj je verna, je odgovorila, da prej vere ni cenila, potem pa, ko je v svoji družini imela nesrečo, nikjer ni mogla najti tolažbe razen v cerkvi in molitvi.

Delavka Avdejeva je pri preiskavi povedala, da je bila prej član zveze brezbožnikov, ker je upala, da ji bodo v organizaciji pojasnili, zakaj se v stranki vera imenuje strup naroda. No, voditelji in agitatorji niso Avdejevi znali tega pojasniti. Za verno žensko se Avdejeva ne smatra. V cerkev ni hodila do vstopa v zvezo brezbožnikov. Zdaj pa noče več ostati v tej zvezi, a v cerkev tudi ne hodi. Toda z mladih let je imela pri sebi svete podobe in križ. Prej teh svetih predmetov ni zavrgla in tudi zdaj jih hoče obdržati.

Strankini preiskovalci naznanjajo, da se prejšnji aktivni brezbožniki vračajo nazaj k veri vsled vpliva vernih delavcev, duhovnikov in staro-obredcev. Brezbožnico Avdejevo je pridobila zase staroverka Marija Eremenkova. Sestro učenega brezbož-

nika Sjakova je pridobil za pravoslavno cerkev delavec Konstantin Ivanov.

Dne 20. septembra poroča isti list »Segodnja« po »Komsomolski Pravdi«, da je v Voronežu 15 deklic-komsomolk stopilo kot redovnice v tajni samostan. Pri odkritju novih cerkva v vaseh se udeležujejo slovesnosti tudi komsomolci ter pojejo v cerkvenih zborih.

»Novo Slovo« iz Berlina pa poroča dne 26. septembra po »Antireligiozniku« mesecca julija iz Dagestana sledeče:

V neki ulici mesta Mahač-Kala na splotju št. 56 visi steklena tablica s črko »B« na vogalu, drugi del je odbit. Pod tablico so težka vrata, ki zaškrlipljejo, če se odpro. V veži visi pajčevina in na tleh leže obnošeni čevlji. Odpremo duri v notranje prostore. Zagledamo veliko sobo, zastavljeno z omarami in mizami. Za eno mizo sedi deklica, riše nekaj na papir in žalostno pogleduje skozi umazano okno. To je dvorana — glavne zveze borbenih brezbožnikov v Dagestanu.

Nekaj višje stoji cerkev. Pobeljena je, kupola se blešči v sveži zeleni barvi. Okrog cerkve je skrbno pokošena trava, pota so pometena. Če pogledaš skozi čisto umita okna, opaziš, da je notri vse prenovljeno, tudi podobe. V bližini je kolhozni bazar, kamor prihajajo po večerih kolhozniki. Zvečer in zjutraj prihajajo tudi v cerkev.

Brezbožnikov je v Mahač-Kalu 382, kar ni veliko za mesto, ki šteje 100.000 prebivalcev. Kaj pa delajo brezbožniki? V prošlem letu smo čitali v »Dagestanski Pravdi« to-le: »Vsled dolgov se na dražbi prodaja imetje zveze borbenih brezbožnikov.« Z velikim trudom se je posrečilo aktivnim brezbožnikom rešiti stole in mize.

Kakor strankarske (komunistične), tako so tudi druge organizacije popolnoma opustile protiversko gonjo. Vsled tega je seveda razumljivo, da se poživlja duh verskih organizacij Dagestana.

Tako se glase poročila sovjetskih listov. Kakor je iz tega razvidno, stoji brezboštvo v Rusiji na trhljih nogah. Da še ni konca protiverske gonje, za to skrbi edino še sovjetska oblast in zlasti sovjetski rubelj.

A. K.

Sv. Primož na Pohorju. Zadnje soboto zjutraj pred začetkom pouka so jokali naši šolarji. Lednikov konjar je namreč ravno naložil malo imetje naše dosedanje šolske upraviteljice gđne Helene Hribar, da je zapelje na postajo. Pa ne samo šolarji, vsi žalujemo za vrlo in vestno krščansko učiteljico in vzgojiteljico. Prišla je med nas v februarju letošnjega leta in poučevala oba razreda naše dvorazrednice do počitnic z veliko vnamo. Šele v jeseni je bil prideljen naši šoli g. Zorko, ki bo pa zdaj moral prevzeti oba razreda. Da mora biti res taka mizerija glede nameščanja učiteljstva! Vsaj tukaj ob državni meji naj bi se skrbelo, da bi bilo nameščenih zadosti učiteljev in bolj stalno! — Gđni Hribarjevi pa, ki je tako blagonsko delovala na naši šoli, želimo tudi na njenem novem mestu, v Lokovci ob državni meji na Koroškem, obilo uspeha in tudi veselja med tamošnjo šolsko mladino!

Sv. Benedikt v Slov. goricah. Tukajšnji krajevni odbor JRZ priredi v nedeljo 14. novembra porani službi božji v cerkveni dvorani političen

shod, na katerem bo govoril tajnik g. Marko Krajnc in še en govornik. Shod bo zelo zanimiv, zato napolnite dvorano do zadnjega kotička!

Sv. Barbara v Slov. goricah. Tudi naša občina je bila deležna prekomasacije svojih mej. Od nje so oddeljene bivše občine Rogoznica, Selce, Čezmelnšak ter Dolge njive, katere pridejo v novo občino Sv. Rupert v Slov. goricah. Odborniki teh občin so bili možje na svojem mestu in jim želimo, da pridejo v svoji novi občini spet na vodstvo občine, saj to zaslužijo. Naša občina bo imela sedaj samo domačo faro in del fare Sv. Martin, to je Sp. Koreno. Pohvalno moramo omeniti, da nam je sedanji občinski odbor znižal občinske doklade za 25%, popravil ceste ter skoraj končal novo cesto skozi Koreno. Kakor silimo, bodo v doglednem času začele poslovati spet naše posojilnice po zaslugi našega voditelja dr. Korošca. Letina je bila bolj slaba, sadje je imelo slabo ceno, krompir je skoraj segnil, močno so trpeli tudi vinogradi zaradi preobilice dežja. Da pa ne bom poročal samo žalostnih novic, moram dodati še nekaj gostij, kjer je bilo veselo. Vogrin Franc, posestnik v Sp. Koreni in tajnik tukajšnje Kmetijske podružnice, je pripeljal iz Sp. Dupleka mlado ženo Tepek Liziko. Tudi škofič Jožefu in Kokol Veroniki se je za-